

„A modern kalandok és az ősi titkok izgalmas egyvelege.”

– Rick Riordan, a Percy Jackson-sorozat írója

VILÁG HÉT CSODÁJA

A KIRÁLY ÁTKA

PETER LERANGIS

Fordult a kocka

PETER LERANGIS

A KIRÁLY ÁTKA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2021

ANYÁNAK ÉS APÁNAK
AKIK AZ ELSŐ MONDATOMTÓL FOGVA
MINDENT ELÖLVASTAK

ELSŐ FEJEZET

CSAHOS HARAGJA

NEM JÓ ÉRZÉS, ha már csak egy év van hátra az életedből, és az egész csak még rosszabb, ha egy rendőrautóban ülsz, amiben hónalj, cigi és kutyakaka szaga terjeng.

– New Yorkban a rendőrök sosem takarítják ki az autójukat? – méltatlankodott elfojtott hangon Cass Williams.

Kidugtam az orromat a félig lehúzott ablakon. Aly Black a túloldalon ült a hátsó ülésen, közöttünk ott volt Cass. Az utcára zene szűrődött ki az egyik közeli lakás ablakából, a járdán meg egy öregasszony a csivaváját sétáltatva bámult minket, aztán odakiáltott valamit, amit nem hallottam.

– És most mi a terv, kedves romboló? – kérdezte Cass.

– Még mindig Jacknek hívnak – vágtam vissza.

– A romboló uralkodik, így szólt a prófécia – szólalt meg Aly. – És anyukád rád mutatott.

– Láthatatlanok voltunk! Ennyi erővel mutathatott akár... – Úgy bámultak rám, hogy inkább nem folytattam.

Kezdttem megbánni, hogy a vonat alá dobtam az utolsó loculust. – Nagyon sajnálom, hogy így alakult, de muszáj volt megtennem, különben mindenki meghal. Ti is ezt tétetek volna a helyemben!

Aly felsóhajtott.

– Igazad van. Egyszerűen csak... változott a terv. Eddig megvolt az esélyünk, most meg...

Szomorúan vállat vont. *Annyi nekünk* – ez lett volna a mondat vége. Egy genetikai rendellenesség miatt meghalunk, mielőtt betöltenénk a tizennégyet, én meg eljátszotam az esélyünket, hogy megmeneküljünk. Hét locusra volt ugyanis szükségünk hozzá, ám az egyiket darabokra zúzta egy vonat.

Belesüppedtem a bűdös ülésbe. Ahogy a kocsi megállt a rendőrőrs kocka alakú téglalapja előtt, a sofőr hátra szólt:

– Otthon, édes otthon!

Egy magas, hosszúkás arcú nő volt, akit Wendel járőrnek hívtak. A társa, Gomez járőr kipattant az anyósülésről. A fickó alig volt magasabb nálam, széltében viszont kétszer akkora. A kocsi centiket emelkedett, amikor kiszállt.

– Kölyök, az apád odabent vár – szólt oda hozzám. – Fogadj szót neki, és többet ne is lássalak!

– Nem is fogja! – vetette oda Aly.

– *Várjanak!* – kiáltozott a csivavás öregasszony. – *Azok az ördög gyermekei!*

Gomez járőr megállt, de bentről egy rendőr intett neki.

– Menjetek nyugodtan! – mondta a kijövő rendőr elcsigázottan. – Majd én beszélek Mrs. Pimm-mel.

– Megismerem azt a nőt – suttogta Aly. – Őt szokták mutatni a tévében, ha a bolond New York-iakról van szó.

Ahogy Gomez járőr betessékelt minket a rövid, koszos folyosóra, a vállára vetett hátizsákomat figyeltem. A repülés és a láthatatlanság loculusa jól kivehetően ott dudorodott.

A rendőr megnézte a hátizsákot, de szerencsére nem volt túl alapos.

Wendel járőr előrement, és kinyitotta az egyik váró ajtaját. Apa fáradt, sápadt arccal állt fel a műanyag székről.

– Üdvözlöm! Gomez járőr vagyok, a Washington Heights körzet járőre, ő pedig itt a társam, Wendel járőr – szólalt meg Gomez. – Hozzánk érkezett be az eltűnt személyekről szóló riasztás. Grant kriptájánál találtunk rájuk, ahol épp egy bejelentést vizsgáltunk ki.

– Köszönöm, biztos úr! – mondta apa. – Milyen bejelentést? Bajba kerültek?

– Egy hajuk szála sem görbült. – Gomez levette a hátizsákot, és lerakta az asztalra. – Valaki hangoskodásról megjelmezes emberekről panaszkodott, de elmentek, mire mi kiértünk.

Wendel járőr nevetett egyet.

– Pár ballonkabátos csöves ólálkodhatott a sínek körül. Gondolom, a szemetet szedegették, aztán eloldalogtak. New York már csak ilyen.

Apa helyeslőn bólogatott.

– Ez jó hír. Akkor... akkor hazaviszem őket.

A hátizsákért nyúlt, de Wendel járőr éppen kinyitotta a cipzárt, hogy belenézzen.

– Egy pillanat, csak gyorsan ellenőrzöm – szabadkozott. – A rutineljáras része.

– Gomez járőr már megnézte! – jegyeztem meg.

Mielőtt Gomez bármit mondhatott volna, éles ugatás zengett a folyosóról. Az öregasszony bejött a kutyájával. Wendel járőr a hang irányába fordult.

A táskáért nyúltam, de Wendel elvette előlem. Kinyitotta a vászonzsákot, és kivette belőle a repülés baseball-labda méretű loculusát.

– Milyen szép kis... – kezdte.

– Földgömb! – bukott ki belőlem. – Rá kell... rá kell festenünk az országokat...

– Mi a... – Wendel keze hozzáért a láthatatlan loculus-hoz.

– Az semmi! – vágta rá Cass.

– Szó szerint! – tette hozzá Aly.

Wendel megpróbálta kihalászni a loculust.

– Ez valami üveg?

– Még hozzá különleges üveg – szólalt meg apa. – Olyan átlátszó, hogy lefogadom, nem is látja!

– Hűha... – mondta Wendel. Magasra emelte a kezét, és ott volt benne a... nagy semmi. Legalábbis semmi, amit az emberi szem látni képes. – Érzem, de egyáltalán nem...

– *Nem vagyok eszelős, és ne beszéljen úgy velem, mintha az volnék! Szavamra, lebegtek, mint a madarak!* – rikácsolta Mrs. Pimm. És akkor eszembe jutott, hol hallottam ezt a hangot, és hol láttam ezt az arcot.

Egy nyitott ablak, halovány fény. Akkor bámult ránk, amikor a halikarnasszoszi mauzóleum árnyai az utca fölé emeltek minket. Ő volt az egyetlen, aki észrevette a sötét, elmosódott foltokat, és hogy Artemiszia csatlósainak láthatatlan kezei vonszolnak minket végig az utcán.

Az ajtóhoz rohantam, és kinéztem.

Jííí! A csivava vett észre először. Kiverekedte magát a gazdája karjaiból, és viczorogva rohant felém a folyosón.

– Ott van! Ők azok a gonosz gyerekek! – Most már Mrs. Pimm is felénk tartott, két benga rendőr kíséretében. – A föld fölött lebegtek... és szellemekkel társalogtak! *Csahos, gyere vissza!*

Behátráltam a váróba, Csahos pedig csaholva száguldott utánam, a körme csak úgy kopogott a padlón.

Wendel járőr elengedte a hátizsákomat. Gomezzel Csahos nyakörvét próbálták elkapni, mire Mrs. Pimm a botjával hadonászni kezdett felénk. A két másik rendőr gyorsan lefogta az öregasszonyt.

– Hol a *loculus*? – suttogta Aly.

Ott.

Nem láttam magát a *loculust*, de láttam az asztalon heverő hátizsákomon egy tökéletes, kör alakú görbületet – a helyet, ahol a láthatatlan gömb lapult. Odanyúltam, és megéreztem a hűvös, kerek felületét.

Megláttam a *loculust*, ami egyben azt is jelentette, hogy láthatatlan vagyok.

– Megvan!

Aly odahúzódott hozzám, én pedig elkaptam a kezét. Mielőtt eltűnt, Cassnek még épp annyi ideje volt, hogy megfogja a lány kezét.

Apa zavartan pislogott a falnál. Mivel időközben Cass és Aly is megfogták a *loculust*, elengedtem Alyt, és a szabad kezemmel apáért nyúltam.

– Ha hozzánk érsz – szoltam halkán –, rád is hatni fog.

Összerezcent, amikor megfogtam a kezét, de a reakciója semmi volt ahhoz képest, amilyen képet Mrs. Pimm és a rendőrök vágtak. Akkorára tátották a szájukat, hogy az álluk szinte a padlót súrolta. Az egyikük a kávéját is el ejtette.

Csahos olyan sebesen viharzott ki a szobából, ahogy csak rövid lábaitól tellett.

Mi is követtük, de jóval ráérősebben.

Ugyanis még a New York-i rendőrség sem állíthat meg olyasmit, amit nem lát.

MÁSODIK FEJEZET

A BALEK BÜNÖZŐK A VREŦ ÉS A KÖVÉR HÖLGÝ

APA KERÉK POSZTÓKALAPPAL ÁLCÁZTA MAGÁT, és álbaszt is ragasztott, amitől folyton tüsszögött. Aly baseballsapka alá rejtette a haját, amit a Penn Stationön vett olcsó festékkal szókére fújunkt. Cass kapucnit húzott a fejére, és az arcán műheget viselt, én pedig napszemüveget, ami mostanra igencsak nyomta az orromat.

Egy aprócska asztal egyik oldalán apa és Aly ültek, velük szemben Cass meg én. Egyedül ültünk az apró vonatfülkében, így teljesen nevetséges volt, hogy álruhát viselünk. Legalábbis szerintem.

Egyikünk sem tudott aludni. A horizonton lassan megjelentek a nap első sugarai.

– Négy száz kilométert haladtunk Pennsylvániában, és nyolcvanhét kilométerre vagyunk Ohio határától – közölte Cass.

– Köszönjük, GPS barátunk – felelte Aly.
– Most komolyan, ezt honnan tudod? – szegeztem neki a kérdést. – A napsugarak beesési szögéből?
– Nem – felelte Cass, és egy elsuhanó póznára mutatott.
– A kilométerjelölőkből.

Apa a szája elé kapta a kezét.

– *Haaaaapci!*

– Fiúk, nem vehetnénk le az álruhát? – kérdezte Aly. – Megnéztem a hírportálokat, a közösségi médiát, és sehol semmit nem írnak rólunk.

– És ha már fent vagyunk Amerika legkeresettebb bűnözőinek listáján? – aggodalmaskodott Cass. – Mi van, ha már minden államban a mi képünkkel van teleragasztva az összes posta?

Apa sziszegve lehúzta a bajuszát.

– Cass, gondold csak bele! Az emberek tetteit úgy a legkönnyebb kiszámítani, ha tudod, mit *akarnak*. Márpedig amit biztosan nem akar a New York-i rendőrség, hogy kiderüljön, négy ember az orruk előtt vált köddé.

– Ma esti rendkívüli hírünk: A balek bűnözők meglépnek a rendőröktől. Részletek tizenegyedtől – szólalt meg Cass.

Aly összefogta a szőke haját.

– Ha Chicagóba érünk, első dolgom lesz lemosni ezt az undorító színt.

– Eddig *kék* volt a hajad – jegyezte meg Cass.

Aly kinyújtotta rá a nyelvét.

– Szerintem jól áll – mondtam, majd gyorsan hozzátettem: – Nem mintha a kék nem állt volna jól! Nagyon is jól állt! Ahogy a narancssárga is.

Aly olyan megrökönyödéssel nézett rám, mintha legalábbis szanszkritul beszéltem volna. Gyorsan elfordultam. Néha olyan jó lenne, ha befognám a számat.

Cass törte meg a csendet.

– Majd vesz rólad egy kis vöröset a hajába.
– Aly, ha Chicagóba érünk, akkor te repülőre ülsz, és elmész az anyukádhoz Los Angelesbe – mondta apa.
– És mit mondok neki? – kérdezte Aly.
– Az igazat – felelte apa. – Mindent tudnia kell. És mindent titokban kell tartania.
– De nem fogja! – vágta rá Aly. – Elvégre hetekre eltűntem. Szövetségi nyomozást fog indítani!

Apa a fejét ingatta.

– Ha megérti, mi forog kockán, akkor nem. Még van remény, hogy meggyógyítsunk titeket. Most az a legfontosabb, hogy bombabiztos alibit találjunk ki, és mindannyian tartsuk magunkat hozzá. Valahogy meg kell tudnunk magyarázni, miért tűnt el három gyerek, aztán hogyan kerültek elő hetekkel később, mind egyszerre. Valahogy kézben kell tartanunk a dolgot. Otthon az emberek kérdezősködni fognak. Téged is faggatnak majd, Aly.

– És... ööö... – kezdte bizonytalanul Cass. – És én hogy jövök ebbe az ebvret?

– Ebvret? – kérdezett vissza apa.

– *Tervbe* – fordítottam le neki. – Tudod, visszafelé beszél. Olyankor csinálja, ha zavarban van. Vagy ideges.

– Vagy léf – tette hozzá Cass.

Apa egyenesen a szemébe nézett. Jól tudta, Cass-szel mi a helyzet. Őszintén szólva én el sem tudtam képzelni, mi járhat most a fejében. Elvégre fogalmam sincs, milyen lehet, ha mindkét szülőd börtönben ül rablás miatt. Abban viszont biztos voltam, hogy ha hazamegyünk, neki tizen-nyolc éves koráig még gyerekotthonban kell lennie. Ami az ő esetében egész hátralévő életét jelenti.

– Természetesen erre is van tervem – mondta apa. – Ne jaggódj... djaggódj...

– Jdógga? – kérdezte Cass. – Mint *aggódj*?

Apa vadul jegyzetelt egy darab papírra.
– Pontosan! – szólalt meg.
– Oké, akkor nem aggódom – felelte Cass, miközben láthatóan nagyon-nagyon aggódott.

– A következő állomás Chicago, Illinois!

Amikor a kalauz elkiáltotta magát a kocsiban, a nap már erősen tűzött befelé az ablakon. Aly és Cass elaludtak, és nekem sem kellett már sok hozzá.

Apa véreres szemmel végezte az utolsó simításokat a listán, amivel az elmúlt órákat töltöttük. Századjára is átolvastam.

– Hát... – kezdtem.
– Elég bonyolult – fejezte be a gondolatot Aly.
– Megjegyezhetetlen – tette hozzá Cass.
– Szerintem működhet – sóhajtott apa.
– Az „utcán edződött fiú” rész a kedvencem – jegyezte meg Cass.

– Ami pedig a te sztoridat illeti, Aly – szólt apa. – Valami olyan történet kell, amit az anyukád is bevállal.

– Nem először kell nekünk anyával alibi – mondta Aly. – Sokszor dolgoztam már fedett kormányegységekkel. Majd azt mondjuk, hogy egy CIA-projektben vettem részt. Sokkal egyszerűbb, mint az ön csodás története.

Apa levette a posztókalapját, és beletúrt egyre őszülő hajába.

– Valamit tudnotok kell. Az eltűnések bekerült a hírekbe. Szerencsére csak a helyi hírekbe, szóval három külön helyszínen, három külön eltűnésről van szó, amik három különböző időpontban történtek. Igazából négy, ha Marcót is beleszámoljuk. És most a négyből hárman

1. Jack a B.Ville kórházban elveszíti az emlékeztetőt. Az éjszaka közepén elköborol.
2. J. végül Hopperville-ig jut, ahol elalszik. Egy ismeretlen hajléktalan talál rá.
3. A hajléktalan értesíti Rick S.-t*, aki nem tudja azonosítani Jacket, de látja, hogy kórházi kezelésre van szüksége. J.-t Kaliforniába, Stanfordba küldi.

Dr. Floodtól igazolást kérni, hogy ez mind igaz.

Rick S. segíteni fog. H.Ville-ben lakik, MCL-es gyógyszer szállító, sosem találkozott J.-vel.

E-mail Walshnak. Tartozik egy szívességgel vagy 2.-vel.

FONTOS! Mielőtt megszerezni az igazoló papírokat ← ---

4. Stanfordban dr. Walsh* visszahozza J. emlékeit.
5. Walsh felhívja apát, aki odarepül J.-ért.
6. A kórházban J. közös kórterembe kerül egy utcán edződött, de jólelkű fiúval, akit egy baleset miatt ápolnak ott (Cass). Összebarátkoznak.
7. Apa megismeri Casst, és úgy dönt, örökre fogadja.

MEGJEGYZÉS: Anyját felhívni, hogy az ő alibije is meglegyen.

* Apa barátai az egyetemről, akik segíteni fognak.

egyszerre bukkantok fel. Eddig senki nem kötötte össze az eseteket, úgyhogy a mi dolgunk, hogy ez így is maradjon. Elég, ha megmaradnak a helyi hírek szintjén.

– Kerüljük a feltűnést – helyeselt Aly. – Semmi netre kitett kép, és a közösségi médiában is csak óvatosan.

Apa bólintott.

– Kössétek a lelkére minden barátotoknak, hogy tartsa a száját. Nem akarjuk, hogy bármi kitudódjon.

– Egy szót sem mondok az utcán edződött barátaimnak – mondta Cass.

– Tartsuk titokban, figyeljünk oda, és tegyünk meg mindent. Csakis így kerekedhetünk felül ezen a genetikai rendellenességen – folytatta apa.

Senki nem szólalt meg. Mindenáron igyekeztünk tudomást sem venni a nyilvánvalóról: a hatalmas BOLDOG TIZENEGYEDIK SZÜLETÉSNAPOT feliratról, ami feketével áthúzva, egy koponyával alatta villogott.

– Lehet, hogy most látjuk egymást utoljára – vetette fel Aly. A hangja olyan vékony volt, amilyennek sosem hallottam még.

– Inkább meghalok, mintsem engedjem, hogy így érjen véget – felelte apa. Az arca komor volt, a tekintete elszánt és tüzes. – Addig nem nyugszom, amíg a cégem meg nem találja a gyógymódot.

– És ha nem sikerül nekik? – kérdeztem.

Apa tekintete mintha azt üzenete volna: *Hagytalak én valaha cserben?*

– Ismered a McKinley család mottóját. Nincs vége...

– Amíg a kövér hölgy énekel. – Akaratlanul is elmosolyodtam. Volt vagy egy tucat családi mottónk, de ez volt apa egyik kedvence.

– Lálálá – énekelte mosolyogva Aly.

Apa elnevette magát.

– Ne haragudj, Aly, de nem vennék fel a szerepre.

Cass jó ideje csendben ücsörgött, de most végre ő is előhozakodott valamivel.

– Mr. McKinley? – kezdte. – Itt ez a hetes pont a listán...

Apa barátságos mosolyt villantott rá.

– Az az egyetlen pont, amiért cseppet sem kell aggódnod. Ennek az állításnak ugyanis minden szava igaz.

HARMADIK FEJEZET

AZ IZGALMAS ELLENSÉGE

– AZT JELENTI, HOGY VAN EGY SZOPRÁN... – kezdtem a mondókámat, miközben egy Wikipédia-szócikket görgettem végig a számítógépemen. Tíz dolgos nap telt el mióta hazajöttünk. Azóta vettünk emeletes ágyat, íróasztalt, biciklit és ruhákat Cassnek, találkoztunk a tanárokkal és a régi barátokkal, vagy ezerszer elismételtük az alibinket, vettünk hajfestéket, hogy a lambdát eltüntessük a tarkónkról, meggyász. Eljött az első iskolanap is, ami miatt elég ideges voltam. Az ilyen alkalom tökéletes egy kis halogatásra – érdemes például az éneklő kövér hölgyről olvasgatni, akire apa utalt a mottójában.

– De utáltam azt a sorozatot – vágott közbe Cass az emeletes ágy felső szintjéről.

– Melyiket? – érdeklődtem.

– Amelyikben a Sopranók vannak. Tudod, a *Maffiózók*. Az utolsó nevelőszüleim állandóan azt nézték, mind

a tizenhét évadot. Nekem legalábbis úgy *tűnt*, mintha legalább tizenhét évadja lenne.

– De én most a kövér hölgyről beszélek – tereltem vissza a témát. – Szóval a mondás azt jelenti, hogy van egy ilyen szoprán valaki, egy operaénekes. És az operának addig nincs vége, amíg a szopránénekes végig nem éneklí a nagy áriáját.

– Á – szólalt meg Cass. – És ha nem kövér? Akkor megy tovább a műsor?

– Az csak egy sztereotípia! – szóltam rá.

Cass morogva felült, és lelógatta a lábait az ágyról.

– A sztereotípiákat sem szeretem.

Hazatérésünk óta Cass Dr. Jekyll és Mr. Hyde tizenhárom éves, bongyor hajú kiadásává vedlett. Néha a szokásos, zsiszegő énje volt, aki napjában ezerszer megköszönte apának, hogy örökbe fogadta. Máskor viszont semmi más nem érdekelt, csak... az időbeosztásunk. A szorult helyzetünk. A dilemma.

A tény, hogy meg fogunk halni.

Tessék, kimondtam.

Bevallom, utáltam ezt a gondolatot. Próbáltam nem tényként gondolni rá. Sőt, leginkább megpróbáltam nem is gondolni rá. Elvégre a kövér hölgy még el sem kezdett énekelni. Apa nem hagyja, hogy véget érjen az előadás.

Cass helyett is pozitívnak kellett maradnom.

– Fura – motyogta Cass.

– Mi fura? – kérdeztem.

– A G7W – válaszolta.

– Persze hogy fura – helyeselt. – Generációkon át ott lapul a DNS-edben, aztán egyszer csak *bamm*, és megjelenik olyanokban, mint te vagy én.

– Nekem az a bajom vele, hogy sztereotípiákba kényszerít minket. Mint amikor Beg prof. katona, tengerész,

mérnök, szabó gúnyneveket ragasztott ránk. Mintha csak azt mondta volna, hogy izomagy, GPS, kocka és... valami, amit a szabóból ki lehetne hozni.

– Az, aki összefogja a szálakat – mondtam. – Bhegad legalábbis ezt mondta.

– Aprít... szeletel... és kitalálja, hogy bukkanhatunk loculusokra ősi helyeken. És ez még nem minden! Az új, továbbfejlesztett Jack már maga a romboló! – Cass lemondóan felsóhajtott. – Mi értelme ennek az egésznek? Szerintem semmi. Az elején nagyon menőnek éreztem, úgy voltam vele, hogy szuperhősök leszünk, hurrá! De az elmúlt néhány hét kész rémálom volt. Te nem vágysz rá, hogy normális legyél? Olyan gyerek, mint az összes többi.

– Ne lógasd az orrod, Cass! – mondtam, miközben összeszedtem a dolgaimat az íróasztalról. – A normális az maga az izgalmas ellensége!

Zsebre vágtam a tollamat, a telefont, az aprópénzemet és a rágómat. Az utolsó, amit felvettem az asztalról, a loculus szilánkja volt.

Amolyan szerencsetalizmánként hordtam magammal. Az elmúlt tíz napban mindig nálam volt. Talán mert az anyukámra emlékeztetett. Annak ellenére, hogy Cass és Aly mit gondoltak, én még mindig őszintén hittem benne, hogy okkal dobta oda hozzám.

Amúgy meg nagyon jól nézett ki. Sima volt, és hűvös – nem, mint a fém vagy a műanyag, hanem valami sűrű, iszonyú kemény anyag. A fény felé tartottam, hogy vessek rá egy pillantást.

– Addig fogdosod, míg teljesen elkopik – szólt rám Cass. – Szerintem már össze is töpörgyült.

– *Töpörödött* – javítottam ki.

– Az. – Cass leugrott az ágyról. – Amúgy szerintem te inkább vagy szabó, mint romboló. Az inkább Marcóra illik.

– Na hogy is volt az a dolog a sztereotípiákról?

Cass kuncgott egyet.

– A Massa valahol éppen Marco Ramsay-ből igyekszik Atlantisz új királyát kinevelni, amíg te, én és Aly hetedikbe megyünk. Azt hiszem, mi jártunk jobban.

Ahogy kivonult a folyosóra, majd eltűnt a fürdőben, megszólalt a csengő – amin igencsak meglepődtem, elvégre reggel 6:39 volt. A zsebembe rejtettem a szilánkot, és kinéztem az ablakon. A ház előtt fehér furgon parkolt. Az autó oldalán megláttam a WREE-TV, a helyi tévécsatorna feliratát.

Ajjaj! Ennyit arról, hogy nem keltünk feltűnést.

– Sajnálom, nem nyilatkozom – hallottam apa hangját közeledni.

– Úgy gondoljuk, hogy a nemzet hallani szeretné ezt a bátor történetet – szólt utána egy női hang. – Van benne szív, elszántság, pátosz...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nagyon kedves, hogy így gondolja – szólt közbe határozottan apa. – Nézze, hölgyem, ismerem Morty Reese-t, az állomás tulajdonosát. Apaként biztosan meg fogja érteni, hogy szeretnénk megőrizni a magánszféránkat.

A nő halkabban folytatta.

– Ha a kompenzációt hiányolja, nos, erre is készültünk...

– Kompenzációt? – csattant fel apa, és hitetlenkedve felnevetett. – Egy pillanat. Morty azzal küldte ide, hogy megvesztegessen?

– Mr. Reese az ön érdekeit tartja szem előtt – folytatta a nő. – Ezzel a sztorival felhívhatnánk a figyelmet a traumatikus agysérülésben szenvedőkre. A kórházak is belátnák, hogy több gondot kell fordítani erre...

– Ha Mr. Reese annyira aggódik, akkor adományozzon a kórházaknak! – vágta rá apa. – Sajnálom, de a magánéletem nem eladó. És magunk között szólva, Morty megtanulhatná, hogyan kell törvényes keretek között üzemeltetni egy hírcsatornát.

– Mr. Reese kiváló tudósító... – vetette ellen a nő.

– Én meg kiváló artista vagyok – vágott vissza apa. – Köszönöm, de nem kérek magukból.

Aztán nagyot csattant az ajtó.